

לקבל את השעיר מהכהן, ולצאת עמו לדרך.^א

עירוב והוצאה ליום הכפורים

לעיל נתבאר, שהוצרכה תורה להתיר איסור הוצאה של שבת לצורך שילוח השעיר לעזאזל, ומתוך כך שהוצרכה תורה להתיר איסור הוצאה של שבת, **למד רפרם** שביום כפורים החל בחול אין איסור הוצאה [=עירוב^ב והוצאה לשבת, ואין עירוב והוצאה ליום הכפורים], שכן אם ביום הכפורים היה איסור הוצאה, כשאמרה תורה לשלח את השעיר, כבר למדנו שהותרה ההוצאה לצורך שילוחו^ג, ולא היה צורך לחזור וללמד שגם בשבת הותרה.

ובמסכת כריתות דחו את דברי רפרם [=דרפרם בדותא היא], ואמרו שבאמת גם ביום הכיפורים נאסרה ההוצאה, אלא שהיה מקום לומר, שכשהותרה הוצאה לצורך שילוח השעיר, לא הותרה אלא הוצאת יום כיפור, כי כך הכשרו של שעיר לשלחו ביום הכיפורים, אבל כשחל יום הכיפורים בשבת, יהא הדבר אסור, משום איסור שבת, ולכן נאמר בפירוש, שאפילו הוצאת שבת הותרה לצורך שילוח השעיר.

חלה השעיר

שאלו את רבי אליעזר, מה הדין אם חלה השעיר, האם רשאי המשלח להרכיבו על כתיפו, [או שאסור הוא משום איסור הוצאה].

ואף **שידע רבי אליעזר תשובה לשאלה זו, מאחר שלא שמע זאת מרבו, לא רצה להשיב, ולפיכך ענה**, בריא וחזק היה השעיר, ויכול הוא להרכיב אני ואתם עליו.

אמנם חכמים אמרו, שהמשלח מרכיבו על כתיפו, כפי שנתבאר לעיל, שהכתוב "וְשָׁלַח בְּיַד אִישׁ עֵתִי" מלמד, שמשלחים אותו בזמנו, אף במקום שיש בדבר איסור הוצאה, כגון שחלה השעיר, ויש לשאתו על הידים.

^א אף שיש הרבה טהורים, עדיף לשלח ביד המזומן לכך מאתמול, אף על פי שנטמא, ולא ביד טהור, שלא היה מזומן לכך מאתמול.

^ב עירוב כדי נסבא, אלא דהא בהא תליא, דלא תקינו חכמים עירובי חצרות אלא בשביל איסור הוצאה, שגזרו מרשות לרשות גזירה משום הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים. [רש"י].

^ג כן פירש רש"י. ויל"ע בדבר, שכן מנין שהותרה הוצאה, שמא כשאמרה תורה לשלח, אמרה לשלח כשהוא בריא, ואין בשילוחו איסור הוצאה, אבל אם חלה, יביאו אחר כשם שאם מת מביאים אחר.